

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. гр. Д, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Калина Т. Димитрова

Членове: Атанас М. Каменски
Деница Кр. П.

при участието на секретаря Сибел Бедел като разгледа докладваното от Калина Т. Димитрова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20213200600286 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.313 и сл. от НПК.

С Присъда № 260020 от 27.04.2021г. по н.ч.х.д. № 469/2018г., Районен съд - гр.Д е признал подс.Д. В. М. с ЕГН – ***** за НЕВИНОВЕН в това, че:

На 23.02.2016г. в гр.Д разгласил публично и разпространил по друг начин позорни обстоятелства за Р. П. А.. с ЕГН – *****, като с неверни твърдения в Жалба с рег. № Ж - 6/23.02.2016г. в Община Дка, изразяващи се в: „Господин П., имам дворно място, наследство от баща ми, намиращо се в с.Д. /Войсил/ до моето място в съседство има друг имот, намиращ се в кв.12 или кв.15, парцели VI, VII и VIII. Преди няколко дни ходих на село и видях, че в съседното дворно място има построена къща, гаражи и стопански постройки. До преди две години, там имаше само една дървена барака, която беше може би около 20 кв.м. Моля, да бъде извършена проверка за необходимите документи като разрешително, проект, скица за строеж в дворното място, собственост на Р.П. А.“, сезирал Община Дка за извършване на проверка, за което Р.П. А. узнал на 19.10.2017г., поради което и на осн. чл.304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение по чл.148 ал.2 вр. с ал.1 т.1 и т.2 вр. чл.147 ал.1 от НК.

Признал подс.Д.В. М. за НЕВИНОВЕН в това, че:

На 23.02.2016г. в гр.Д разгласил публично и разпространил по друг начин позорни обстоятелства за Л.. Б. А.. с ЕГН – *****, като с неверни твърдения в Жалба с рег. № Ж - 6/23.02.2016г. в Община Дка, изразяващи се в: „Господин П., имам дворно място,

наследство от баща ми, намиращо се в с.Д. /Войсил/ до моето място в съседство има друг имот, намиращ се в кв.12 или кв.15, парцели VI, VII и VIII. Преди няколко дни ходих на село и видях, че в съседното дворно място има построена къща, гаражи и стопански постройки. До преди две години, там имаше само една дървена барака, която беше може би около 20 кв.м. Моля, да бъде извършена проверка за необходимите документи като разрешително, проект, скица за строеж в дворното място, собственост на Р. П. А., сезирал Община Дка за извършване на проверка, за което Л.Б. А. узнала на 19.10.2017г, поради което и на осн. чл.304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение по чл.148 ал.2 вр. с ал.1 т.1 и т.2 вр. чл.147 ал.1 от НК.

ОТХВЪРЛИЛ предявените от Р. П. А.. и Л.. Б. А.. граждански иски срещу подсъдимия Д. В. М. в общ размер на 7 000 лева /по 3 500 лева за всеки един от двамата/, ведно със законната лихва от датата на деянието и при условията на евентуалност от 19.10.2017г. до окончателното изплащане на сумата, съставляваща причинени от частните тъжители неимуществени вреди в резултат на престъпление по чл.148 ал.2 вр. ал.1 т.1 и т.2 вр. чл.147 ал.1 от НК.

На осн. чл.190 ал.1 от НПК осъдил Р. П. А.. и Л.. Б. А.. солидарно да заплатят на подс.Д. В. М. сторените от него по делото разноси в размер на 5 000 лв.

Осъдил Р.П. А. и Л.. Б. А.. солидарно да заплатят по сметка на ДРС сумата от 504,98 лв., представляващи сторени по делото разноси.

Недоволни от така постановения съдебен акт останали частните тъжители Р. П. А.. и Л.. Б. А., които са подали бланкетна жалба чрез своя повереник, в която излагат оплаквания за необоснованост, неправилност и незаконосъобразност на присъдата, която била постановена при нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Впоследствие е подадено и допълнение към тази жалба, с което по същество се оспорват фактическите изводи на съда относно деянието на подсъдимия, както и правните изводи на съда относно съставомерността на деянието. Отправя се искане присъдата да бъде отменена, както и да им бъдат присъдени сторените разноси.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбоподателите се представляват от повереника си адв.Ж.Ж. - ДАК, който настоява първоинстанционната присъда да бъде отменена изцяло във всичките части, включително разноските по делото.

Защитникът на подсъдимия навежда доводи за изтекла абсолютната давност и счита, че производството по делото следва да бъде прекратено. Моли и за възлагане на сторените по делото разноси.

Подс.Д. В. М. не се явява лично в съдебно заседание, но е депозирал молба лично подписана от него, в която заявява категоричното си становище, че желае воденото срещу него наказателно производство да бъде прекратено, както и, че не желае същото да продължава. Претендира за възлагане на частните тъжители разноските по делото, включително и заплатеното от него адвокатско възнаграждение.

Дкият окръжен съд, като прецени наведените в жалбата доводи, доказателствата по

делото, взе предвид становищата на страните в съдебно заседание и след цялостна служебна проверка на присъдата, съобразно разпоредбите на чл.313 и чл.314 от НПК намери за установено следното:

Подадена е тѣжба рег. вх. № 7743 от 17.04.2018г. пред Районен съд гр.Д от Р. П. А.. с ЕГН – ***** и Л. Б. А.. с ЕГН – ***** от с.Д. срещу Д.В. М. от гр.В. с ЕГН – *****, с която са повдигнали обвинение срещу него за извършено деяние по чл.148 ал.1 т.1 и т.2 вр. с чл.147 от НК, въз основа на която е образувано н.ч.х.д. № 469/2018г.

С разпореждане № 674 от 03.05.2018г. съдия-докладчика по делото е оставил без движение така депозираната тѣжба, тѣй като същата не отговаряла на изискванията на чл.81 ал.1 от НПК и предоставил седемдневен срок, да бъдат изправени описаните в разпореждането нередовности на тѣжбата. Впоследствие, с разпореждане № 1089 от 18.07.2018г. наказателното производство по делото е било прекратено на осн. чл.247а ал.2 т.2 вр. с чл.250 ал.1 т.1 вр. с чл.24 ал.5 т.2 от НПК, тѣй като тѣжбата не отговаряла на изискванията на чл.81 от НПК. С решение № 9 от 11.02.2019г. по в.ч.н.д. № 348/2018г. Окрѣжен съд гр.Д отменил изцяло разпореждане по н.ч.х.д. № 469/2018г. по описа на ДРС, като върнал делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия. След връщането на делото от ДОС, с разпореждане на съдия - докладчика от 05.03.2019г. е даден ход на депозираната тѣжба, като е прието, че извършеното деяние от подс.Д. В. М. съставлява такова за евентуално извършено от него на 23.02.2016г. престѣпление по чл.148 ал.2 във вр. с ал.1 т.1 и т.2 във вр. с чл.147 ал.1 от НК. Проведени са множество съдебни заседания, с оглед събиране на доказателства, изясняване на фактическата обстановка и установяване на истината относно твърдяното в жалбата, като с цитираната по-горе присъда от 27.04.2021г. ДРС е признал подс.Д. В. М. за невиновен и оправдал по повдигнатото обвинение. Със същата присъда са отхвърлени предявените от частните тѣжители Р. П. А.. и Л.Б. А. граждански икове. Същите са осѣдени солидарно да заплатят на подс.Д. В. М. сторените по делото разноси в размер на 5 000 лв., както и солидарно да заплатят по сметка на ДРС сумата от 504,98 лева, представляващи сторените по делото разноси.

Съгласно чл.148 ал.2 във вр. с ал.1 т.1 и т.2 вр. с чл.147 ал.1 от НК се предвижда наказание „глоба“ в размер от 5 000лв. до 15 000лв. и „обществено порицание“. Видно от представените по делото материали се установява, че подс.Д. В. М. е признат за невиновен и оправдан за деяние извършено на 23.02.2016г.

При така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК, независимо от спирането или прекѣсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок който надвишава с $\frac{1}{2}$ срока, предвиден в чл.80 от НК. Както бе посочено по-горе предвидените наказания по цитираните по-горе текстове от закона са глоба от 5 000лв. до 15 000лв. и „обществено порицание“, което означава, че съгласно чл.80 ал.1 т.5 от НК предвидената давност е три години. Увеличена с $\frac{1}{2}$ тази давност става четири години и

шест месеца от датата на деянието, което означава, че абсолютната давност за деянието е изтекла на 23.08.2020г.

Срокът по чл.81 ал.3 от НК, необходим за абсолютната давност е преклузивен и щом като започне да тече от момента на извършване на деянието, не може да бъде прекъсван или спиран с извършване на процесуални действия. С неговото изтичане наказателното производство се прекратява. Наказателното преследване се изключва когато е изтекла абсолютната давност, т.е., когато от извършването на престъплението до постановяване на съдебния акт, с който се ангажира наказателната отговорност на подсъдимия е изтекъл срок, надвишаващ с $\frac{1}{2}$ срока, предвиден по чл.80 ал.1 т.5 от НК. Спирането или прекъсването на давността с извършване на действия по реализирането наказателната отговорност, включително и постановяване на съдебен акт, който не е влязъл в сила преди изтичане на абсолютната давност, не може да удължава срока по чл.81 ал.3 от НК.

Към момента на произнасяне на първоинстанционната присъда, условията за прилагане на абсолютния давностен срок вече са били налице, но съдът е игнорирал това. По време на разглеждането на делото пред въззивната инстанция, настоящият съдебен състав констатира, че от извършването на деянието до започване разглеждането на делото пред първата инстанция първоначално не са били настъпили обстоятелствата изключващи наказателното преследване, но към момента на постановяване на първоинстанционната присъда, същите вече са били налице. Безспорно такива са налице, защото деянието за което е бил оправдан подсъдимия е извършено на 23.02.2016г., а абсолютната давност по чл.81 ал.3 от НК е четири години и шест месеца, т.е., към момента на последното съдебно заседание пред ДРС – 27.04.2021г. са изтекли повече от четири години и шест месеца, като са били налице условията за прекратяване на делото.

Следователно, в конкретния случай действително е изтекла предвидената в закона абсолютна давност по чл.81 ал.3 от НК, независимо от това, че през този срок давността е била прекъсвана с извършване на процесуални действия в съдебната фаза на процеса, а това е така, защото този срок е преклузивен и щом като започне да тече от момента на извършване или довършване на деянието, не може да бъде прекъсван или спиран с извършване на процесуални действия, както по-горе бе вече посочено. В разпоредбата на чл.79 от НК са предвидени предпоставките при които наказателното преследване и изпълнението на наказанието се изключват, една от които е поради изтичане на предвидените от закона срокове, т.е., по давност. Законодателят е предвидил погасително действие, при условие, че по време на нейното протичане не е била спирана или прекъсвана, но в чл.81 ал.3 от НК е установена т.нар. “абсолютна давност”. Независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва ако е изтекъл срок, който надвишава с $\frac{1}{2}$ срокът, предвиден в чл.80 от НК, от което следва, че спирането и прекъсването на давността имат само относително значение – в рамките на увеличения с една втора обикновен давностен срок. Спирането или прекъсването на давността не може да удължава срока по чл.81 ал.3 от НК и след изтичането му

наказателното преследване се изключва независимо от стадия, в който се намира наказателното производство.

Настоящият съдебен състав констатира, че по време на разглеждането на делото пред ДРС, че от извършването на деянието до произнасяне на процесната присъда по делото /даже и няколко заседания по-рано/, са настъпили нови обстоятелства които изключват наказателното преследване. Безспорно такива са налице защото деянието е извършено на 23.02.2016г., а абсолютната давност по чл.81 ал.3 от НК е четири години и шест месеца, т.е., към момента на последното съдебно заседание – 27.04.2021г. е изтекъл по – голям от този срок. Така също, без значение е обстоятелството, че давността за наказателното преследване многократно е била прекъсвана. Изтичането на абсолютната давност съставлява безусловна пречка за продължаване на наказателното производство, при което прокурорът или съдът са длъжни да прекратят наказателното производство, независимо от това, в коя фаза на процеса е констатирано това обстоятелство. Абсолютната погасителна давност по чл.81 ал.3 от НК е безусловна, тя изключва възможността за наказване на дееца винаги и независимо от настъпването на каквито и да е други обстоятелства и междувременното и изтичане дори и при образувано наказателно производство, води до погасяване на наказателната отговорност на дееца.

Въззивната инстанция, освен специфичните правомощия за разглеждане на въззивното производство, притежава и правомощия за разглеждане на делото пред първата инстанция, включително и това да прекрати наказателното производство, поради изтекла давност. Към момента на последното съдебно заседание пред ДРС - 15.02.2022г., срокът на абсолютната давност е бил изтекъл, а след като въззивната инстанция констатира, че от извършването на деянието, до разглеждане на делото пред нея са настъпили нови обстоятелства, които изключват наказателното преследване, съдът е длъжен да отмени присъдата и да прекрати наказателното производство. В противен случай, с потвърждаването на оправдателната присъда или евентуално постановяване на нова, осъдителна присъда, при наличието на основание за прекратяване на наказателното производство, съдът би ограничил правата на подсъдимия и би постановил решение при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Когато условията за прилагането на давността се разкрият в съдебната фаза на наказателния процес, в това число и пред въззивния съд, действието на прекратителното основание по чл.24 ал.1 т.3 от НПК е обусловено от волята на подсъдимия. Последната разпоредба не се прилага, когато подсъдимият направи искане производството да продължи – аргумент от чл.24 ал.2 изр.1-во вр. с чл.289 ал.2 от НПК. В процесния случай, подс.Д.В. М., с молба рег. с вх. № 629 от 02.02.2022г. пред Окръжен съд гр.Д изрично заявява, че не желае производството по делото водено срещу него да продължава, както и да бъде прекратено поради изтекла давност. Прекратителното основание по чл.289 ал.1 вр. с ал.2 вр. с чл.24 ал.1 т.3 и ал.2 от НПК вр. с чл.81 ал.3 вр. с чл.80 ал.1 т.5 от НК следователно е налице и въззивният съд е длъжен да отмени присъдата и да прекрати наказателното

производство на осн. чл.334 т.4 от НПК. С оглед на изложеното, ДОС намира, че следва да отмени обжалваната присъда като постанови прекратяване на наказателното производство.

Този процесуален развой на настоящото производство, без съмнение е в разрез с интересите на частните тъжители, чийто доводи обаче не биха могли да променят направените изводи относно приложимия закон. Наред с изложеното по-горе, следва да бъде отбелязано, че последиците на изтеклата абсолютна давност за погасяване на наказателното преследване настъпват, включително и при евентуална бавност на извършване на съдопроизводствените действия. При хипотезата за абсолютна давност, каквато в случая е налице, правно ирелевантни са твърдения за процесуално поведение на съд или страни, водещо до прекратяване на наказателното производство. Бавността при извършване на съдопроизводствените действия не е визирана от законодателя като основание, изключващо прилагане института на абсолютната давност, така както е уреден в чл.81 ал.3 от НК. В този смисъл е и константната практика на ВКС на РБългария.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция счита, че не следва да коментира и обсъжда, както и да се произнася по останалите наведени с процесната жалба основания.

Защитата на подсъдимия в съдебно заседание пред ДОС прави искане, сторените по делото от него разноски /адвокатски хонорар по въззивното производство/ в размер на 2 500лв. съгласно приложен договор за правна защита и съдействие, да бъдат възложени на частните тъжители. Повереникът на частните тъжители оспорва пълния размер посочен в процесния договор и пледира, адвокатското възнаграждение на подсъдимия да бъде определено съгласно чл.13 ал.1 т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер не по-голям от 400лв. В тази връзка, настоящата съдебна инстанция счита, че следва да бъде отбелязано следното:

Съгласно чл.190 ал.1 предл. второ от НПК, когато наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела, образувани по тъжба на пострадалия до съда, се възлагат на частния тъжител. Законодателят не прави разлика на причините, поради които се е стигнало до прекратяване на производството. Разпоредбата е императивна, което означава, че винаги когато съдът констатира наличието на визираните предпоставки, следва да я приложи. **По отношение прекомерността на адвокатското възнаграждение:** Институтът на прекомерност на адвокатското възнаграждение не е познат на наказателно-процесуалния кодекс на РБългария. Въпреки това присъжданите от съда разноски за адвокатско възнаграждение, не следва да се използват като средство за ограничаване правото на защита на противната страна под страх от възникване на икономически неизгодни последици. Правото на адвокатска защита е гарантирано от Конституцията и от НПК, като всяка от страните в процеса има право на възстановяване на разноските за заплатено адвокатско възнаграждение съобразно изхода на делото, като това възнаграждение обаче трябва да има справедлив размер.

Видно от материалите по делото, адв.В.Г. – АК Д е била упълномощена от подс.Д. В.

М. по в.н.ч.х.д. № 286/ 2021г., с договор за правна защита и съдействие от датата 21.01.2022г. с който е уговорено и отбелязано като изплатено възнаграждение сума в размер на 2 500лв. за производството пред ДОС. Самото дело е протекло само в две съдебни заседания, като процесуалният представител на подс.Д.М. е взел участие и в двете съдебни заседания, едно от които – за отлагане на делото.

В конкретния случай делото не се отличава с правна или фактическа сложност. Съгласно чл.13 ал.1 т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения по дела, при които за престъплението се предвижда наказание „пробация“ или „глоба“ предвиденото минимално адвокатско възнаграждение е 400 лв. В случая, производството е за престъпление по чл.148 ал.2 вр. ал.1 т.1 и т.2 вр. с чл.147 ал.1 от НК и предвидените от законодателя наказания са „глоба“ „обществено порицание“. Обжалвания съдебен акт на РС – Д, дал повод за образуване на делото пред настоящата съдебна инстанция не се отличава с по-голяма сложност, нито делото пред ДОС е налагало явяването на адв.В.Г. многократно, напротив както бе казано по-горе, същата се е явявала в съдебни заседания само два пъти, като видно от приложените протоколи от съдебните заседания, това от 05.10.2021г. е продължило от 9:52 часа до 10:07 часа, като е отложено, а второто от 15.02.2022г. е продължило от 10:00 часа до 10:15 часа, като и в двете заседания не са събирани доказателства. Ето защо, настоящата съдебна инстанция счита, че претенцията на подс.Д.М. за присъждане на разноски, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 2 500 лв. е прекомерно и надвишава малко над шест пъти минималния размер на възнаграждението, дължимо по такъв род дела, още повече, че същото не представлява фактическа и правна сложност.

Въпреки, че НПК не съдържа разпоредба за „прекомерност“ на адвокатското възнаграждение /както чл.78 ал.5 от ГПК, даващ възможност за присъждане на по-нисък размер от претендираните от страната разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото/, като част от присъжданите на съответната страна разноски по наказателното дело, те не следва да се използват като средство за възпиране и ограничаване правото на защита на противната страна, като евентуална бъдеща злепоставяща я икономическа последица от постигнатия резултат по делото. Както Конституцията, така и НПК гарантират правото на всеки гражданин на адвокатска защита и тъй като ползването на такава е свързано и с материални възможности, при договорно избран защитник или повереник, страната има право на възстановяване на разноските за заплатено адвокатско възнаграждение. То обаче, следва да е договорено в справедлив размер, като „губещата“ насрещна страна която следва да ги възстанови, също не следва да бъде злепоставяна. Затова ДОС намира, че текстът на чл.78 ал.5 от ГПК следва да се приложи „по аналогия“, като искането за намаляване на сумата от 2 500лв. е основателно, тъй като въззивното производство се е развило само в две съдебни заседания, в които не са събирани доказателства. В настоящият случай, за конкретната хипотеза – прекратено наказателно производство е приложима разпоредбата на чл.190 ал.1 пр.2-ро от НПК, предвиждаща

възлагане на разносните на частния тъжител. Без съмнение, отговорността на тъжителите /жалбоподатели в настоящото производство/ покрива и разносните, направени за заплащане на адвокатско възнаграждение, направени от подсъдимия, поради което искането за присъждане на разноси на подсъдимия е основателно, но според настоящия състав, не и в размерът, в който са претендирани разносните. ДОС намира, че претендираните от подсъдимия разноси следва да бъдат присъдени в минималните размери, предвидени в чл.13 ал.1 т.1 от Наредба № 1, а именно в размер на сумата от 400лв.

Възможността за прилагане на чл.78 ал.5 от ГПК в наказателното производство е поставян нееднократно в съдебната практика, която обаче е противоречива в тази насока. Според част от становищата е невъзможно в наказателното производство, да се намаляват присъждани разноси поради „прекомерност“ на възнаграждението, като аргументът в тези случаи е липсата на идентични разпоредби в НПК, както и неприложимост на разпоредбите на ГПК, поради липса на препращане към тях. Според второто схващане е възможно намаляване на възнаграждение поради „прекомерност“, като се отчита празнината в тази насока на НПК, но е прието за възможно прилагането им по аналогия от ГПК поради приложимостта им в конкретните случаи. В тази насока, част от съдебните състави се позовават и на съдебна практика на ЕСПЧ /в това число и по дела срещу страната ни/, постановила, че „правилата за разносните следва да избягват налагане на „прекомерен“ товар върху страните и „разходи и разноси се възстановяват само дотолкова, доколкото е доказано, че те са били действително направени и необходими и са били разумни по размер“. За да бъдат справедливи и обосновани, минималните адвокатски възнаграждения трябва да се основават на два обективни критерия: (i) обема и сложността на работата, извършена от адвоката, и (ii) величината на защитавания интерес по делото, в каквато насока е и константната съдебна практика. Следователно, от една страна, изключително отговорната работа на адвокатите не трябва да се подценява и да става зависима от пазарните механизми; от друга страна, нейната стойност не трябва да се определя на неоправдано високо равнище, което да възпрепятства достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ или да бъде инструмент, позволяващ на едната или другата страна да упражнява икономически натиск по отношение на производството, което ще окаже отрицателно въздействие върху върховенството на закона (решение № 9273 от 27.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3002/2015 г.).

Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че е допустимо и необходимо прилагането по аналогия на разпоредбата на чл.78 ал.5 от ГПК в конкретния казус, поради липса на съответстваща разпоредба в НПК и да редуцира присъденото адвокатско възнаграждение до един разумен и справедлив размер. Прилагането по аналогия на правни норми от друг закон е допустимо и съгласно правилата на чл.46 от Закона за нормативните актове, като ограничението в тази насока се отнася до използване на този способ за запълване на празноти при обосноваване на наказателна, административна и дисциплинарна отговорност.

Прекомерно високият размер на адвокатското възнаграждение може да наруши

и Европейската конвенция за защита правата на човека, ако не е обоснован от съда. До този извод достига Европейският съд по правата на човека в своето решение по делото *National Movement Ekoglasnost v. Bulgaria* (Application no. 31678/17), постановено на 15 декември 2020г., като съдът е длъжен да обоснове в мотивите си какви са основанията за присъждане на определения размер.

Предвид изложено, настоящата съдебна инстанция счита, че искането за присъждане на разноси на подсъдимия е основателно, но не и в размера, в който са претендирани, като следва да бъдат присъдени в минималните размери, предвидени в чл.13 ал.1 т.1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на сумата от 400лв., което ДОС намира за справедливо и разумно обезщетение за направените в хода на това производство разноси.

След извършване на цялостна проверка на постановената от районния съд присъда, съобразявайки приобщените по надлежния процесуален ред доказателства, изложените в жалбата доводи и становищата на страните в съдебно заседание, Въззиваната инстанция установи, че при постановяване на обжалвания съдебен акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Предвид гореизложеното и на основание чл.334 т.4 вр. чл.24 ал.1 т.3 от НПК вр. с чл.81 ал.3 от НК, Окръжен съд гр.Д:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Присъда № 260020 от 27.04.2021г. по н.ч.х.д. № 469/2018г. по описа на Районен съд гр.Д и ПРЕКРАТЯВА наказателното производство по делото за това, че наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност.

Потвърждава присъдата в останалата част.

На осн. чл.190 ал.1 от НПК осъжда Р. П. А.. и Л. Б. А.. да заплатят солидарно на подс.Д. В. М. сума в размер на 400 лева., представляваща сторени по делото разноси за адвокатско възнаграждение, /съгл. договор за правна защита и съдействие серия Д № 040805 по в.н.ч.х.д. № 286/2021г./, като отхвърля искането за присъждането на разноси в размер на 2 500лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____